

LLAVORS

M'agrada l'analogia de pensar que les persones som llavors. Tots i cadascun de nosaltres portem dins nostre uns talents, un dons que només creixeran si els sembrem en terra fèrtil. Malauradament, sovint naixem i/o ens trobem ens entorns hostils, no favorables per a que puguem créixer adequadament, per a poder fluir i extreure tot el que portem a dins. Sovint, esperem que l'entorn sigui com nosaltres volem i si no ho és, això ens provoca frustració i/o ens produeix angoixa e infelicitat. En la natura, les plantes es veuen condemnades a morir si és troben plantades en terra infèrtil, sense les condicions ambientals i sense les cures que són òptimes pel seu creixement. L'avantatge que tenim els essers humans sobre el món vegetal és que nosaltres ens podem moure, canviar i millorar nosaltres i les nostres circumstàncies personals si ho volem. Renovar-se o morir és una elecció que depèn de nosaltres i no pas de les nostres circumstàncies externes.

Fa cinc anys van voler enterrar a la nostra associació, tirant-nos terra al damunt, literalment, ens van fer fora del local municipal que estàvem fent servir. Esperaven així acabar amb nosaltres, amb el nostre projecte, el que no sabien és que érem llavors, que ens movia l'energia de l'amor i que amb la seva terra sobre nostre no moriríem sino que germinaríem.

La vida et posarà en situacions difícils de tota mena, això és inevitable, però el que realment importa, el que et fa diferent, és com afrontes aquestes situacions. Les pots afrontar amb valentia, aprenent d'elles, adquirint les eines necessàries per a sortir-ne enfortit o bé, fent-te la víctima, pensant que no hi pots fer res i que els altres són dolents. En el nostre cas, ens vam trobar en una situació difícil e inesperada. Quan el teu objectiu és fer el bé, no t'esperes que algunes persones et vulguin perjudicar deliberadament. Econòmicament, ens posaven en una situació difícil, ja que no teníem suficients diners estalviats només en dos anys de funcionament que portàvem. Haver d'assumir la despesa de llogar un local ens va suposar haver de reduir el personal que teníem contractat, ja que no arribàvem a tot. Vam ser valents, ens movia l'amor pels nostres usuaris, per aquesta feina que ens agrada i ens omple tant, ens era igual haver de fer-la sense cobrar. Mentre buscàvem local i sentíem una gran preocupació e incertesa de no saber com ho faríem i sobretot, quan de temps aguantaríem sense tenir llista de espera d'usuaris, tenint baixes inesperades contínuament, amb mínimes ajudes i despeses fixes que assumir, realment, el panorama era desolador. Aleshores, l'univers ens va enviar un raig d'esperança. Vam rebre una subvenció econòmica d'una Fundació privada que confiava en el nostre projecte per primera vegada i que ens permetria assumir les despeses del local, com a mínim durant un any. Recordo com se'm queien les llàgrimes en llegir aquell correu, no ho oblidaré mai, encara ara me'n recordo i m'emociono. Podíem continuar el nostre projecte, nascut de l'amor, era una senyal de l'univers de que estàvem fent les coses bé, de que havíem triat el camí

correcte. La lliçó que vam extreure de tot el que ens va passar llavors, és que hi ha gent disposada a destruir-te però també hi ha gent disposada a ajudar-te, així que l'aprenentatge és: **Truca a les portes adequades i aquestes se't obriran.**

I de tot allò ja han passat cinc anys, amb una pandèmia pel mig. Molts es pregunten com podem aguantar tenint pocs usuaris, nosaltres ens preguntem, per què no tenim més demanda oferint un servei i atenció de tanta qualitat humana? Per què la majoria de gent prefereix malviure, que els seus familiars grans afectats per Alzheimer ho passin malament a casa sense fer res, havent opcions a l'entorn més econòmiques que una residència? Per què la gent espera que les coses es compliquin per fer alguna cosa en lloc d'actuar per prevenir mals majors? Hi ha coses que són difícils d'entendre, però es clar, si mai no ens fem preguntes ni ens qüestionem les coses... Si no busquem també és difícil que trobem. En la nostra opinió, hi ha masses prejudicis socials sobre la vellesa que impedeixen viure-la amb les ganes i la intensitat que es mereix per ser una etapa més de la vida. Que més dona que sigui la última? Per ser vells ja s'hem de resignar i ser infeliços?

En fi, nosaltres ho tenim clar, sabem què volem i estem condemnats a avançar i continuar creixent perquè el futur és el bon tracte a la gent gran. Es vulgui veure o no, el futur el construïm cadascun de nosaltres amb les nostres accions diàries, no el construeixen els polítics, que més aviat, només es preocupen dels seus interessos personals i de mantenir-se en el poder. Pronostiquem que vénen molts canvis, bons i necessaris. El millor que podem fer és preparar-nos pel millor i el pitjor. Totes les crisis ens vénen a ensenyar alguna cosa, que aprenguem o no, ja és cosa nostra.

Marta Surroca

